אני היום ילדתיך

רמזים שהשמיע רבינו במשך השנים ביום הולדתו ראש חודש כסלו

בני אתה, אני היום ילדתיך... אין דעם גרויסן טאג פון ראש חודש כסלו תרס״ח, איז דער וועלט באשאנקן געווארן מיט אן אור גדול, דאס געבורט פונ׳ם צדיק יסוד עולם כ״ק מרן אדמו״ר הגה״ק מהר״ש זצוקללה״ה זי״ע. חדשים פריער האט שוין אביו הקדוש מרן הקדושת ציון זצוק״ל מרגיש געווען אז עס וועט ביי אים אויפשיינען א לעכטיג קינד, ביים זיך אויסדרוקן צו די רביצין: **״געוויס דארף יעצט אראפקומען א הייליגע נשמה״...**

אביו מרן הקדושת ציון פלעגט מכבד זיין רבינו צו דאווענען מוסף פאר׳ן עמוד יעדן ראש חודש כסלו, און אזוי האט זיך שוין רבינו געפירט כל ימי חייו. ווי אויך פלעגט רבינו אין ראש חודש פירן טישן און דערביי משמיע זיין שיח שרפי קודש.

ווען עס האט אבער דערגרייכט דעם לעבנ׳ס פונקט פון מלאת שנותינו בהם שבעים שנה, האט דעם טאג פון ראש חודש כסלו געהאט גאר אן אנדערן באדייט. יענעם טאג בשנת תשל״ח לפ״ק איז רבינו געווען אויף קור, און לרגל דעם שטאפל אין לעבן האט רבינו מחבר געווען דעם ניגון **׳הנה עי״ן ד׳ אל יראיו׳**, מתוך שבח והודיה (זעה באריכות אין פרק ״השירים אשר לשלמה״).

אין באבוב איז דער יום הולדת נישט געווען קיין עסק, נאר בינם לבין עצמם איז עס געווען א טאג פון חשבון הנפש. אבער ביי רבינו איז דער יום הולדת - ובפרט נאך די ׳זיבעציג׳ - געווען פאררעכנט אלס א העכערער טאג, ווי רבינו האט זיך אויסגעדרוקט: **״דער היינטיגער טאג איז פאר מיר אזוי ווי יום קדוש!״**

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 152

אמאל אין די פריערדיגע יארן האט זיך אויך אמאל ארויס געזען די גרויסגייט פון דעם טאג ביי רבינו, געווען איז דאס אין שנת תשי"ט לפ"ק (שנת נ"א לחייו) ווען רבינו איז דאן געווען אונטערוועגנס אויף די באן אין איטאליע, בדרך נסיעתו צו רייזן מיט די שיף קיין ארץ ישראל. ביים זינגען "ברכי נפשי" האט רבינו גאר אסאך מאל איבערגע'חזר'ט דעם פסוק **תשלח רוחך יבראון ותחדש פני אדמ"ה** (עה"כ), און דערביי מתפלל געווען מיט גרויס כוונה בתודה על העבר ובקשה על העתיד.

ביי סעודת ראש חודש כסלו ביים שלחן הטהור, פלעגט רבינו מכוון זיין און ארויסברענגען אין זיינע דברות קודש מלהבות אש פארשידנארטיגע רמזים אויף מספר שנותיו. דערביי האט רבינו ארומגעשמועסט ווי עס פאדערט זיך צו דאנקן און לויבן דעם בורא כל עולמים פאר די גרויסע חסדים וואס השי"ת האט באוויזן דורכאויס דעם שרעקליכן קריג. וויפיל מאל איז רבינו ניצול געווארן פון א זיכערן טויט. דאן נאך דעם חורבן נורא האט רבינו זוכה געווען צוריק צו ברענגען אזוי פיל נדחי ישראל לאביהם שבשמים, צוריק אויפשטעלן די מוסדות הקדושים און ערציען טויזענטער נפשות ישראל - קינדער פון די אודים מוצלים מאש - און אויף זיי משפיע זיין תורה ויראת שמים, אז זיי זאלן וואקסן נאמנים לד' ולתורתו.

אזוי אויך פלעגט רבינו זאגן אז אין דעם יום התבוננות פאדערט זיך צו מאכן א חשבון הנפש.

כ"ק מרן רבינו שליט"א האט אמאל געשמועסט, אז ראש חודש פלעגט זיין א באזונדערן הייליגן חן אין די שמועסן, בעיקר טאקע צו די בחורים. מען האט בכלל געזען ביי דעם צדיק אין ראש חודש א בחינה פון יום טוב. מען זעט אויך אז דער שורש נשמה האט געהאט א שייכות צו ראש חודש, ווייל דער זיידע ז"ל איז געבוירן געווארן ביום ראש חודש און איז נסתלק געווארן ביום ראש חודש. דער צדיק האט געהאט א הייליגן כח, א כח מיוחד אין דעם ענין פון ראש חודש.

לאור כל זאת, האבן מיר צוזאמען גענומען לפונדק אחד, די רמזים פון רבינו בימי ראש חודש כסלו - וועלכע זענען נעתק געווארן בקציר"ת האומ"ר פון די אלע יארן, ישמע חכם ויוסף לקח...

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 153

תשל"ח
שנת ע' לחייו

"הנה עין ד' אל יראיו למיחלים לחסדו" (תהלים לג, יח).

אין יאר תשל"ח לפ"ק, ווערנדיג א בן שבעים, איז רבינו נישט געווען אינדערהיים ר"ח כסלו און דעריבער נישט געפראוועט קיין סעודת ר"ח ברבים. אין אנבליק פון דעם האט רבינו אויסגעדרוקט זיין הודאה לד' אין פארם פון א ניגון "אויף די פסוקים אין תהלים (לג, יח-כב), "**הנה עין ד' אל יראיו למיחלים לחסדו**".

אחת18/08/2018

רעדנדיג איבער דעם ניגון מיט אנשי ביתו אין סאראטאגא האט רבינו געזאגט כהאי לישנא:

הנה עי"ן ד', דאס ווארט עי"ן איז מרמז אויף זיבעציג, ווייל די אות ע' איז בגימטריא זיבעציג, און די אות ע' איז במילואו עי"ן. כ'האב געמאכט דעם ניגון אלס א שבח והודי' צום אויבערשטן פאר די זיבעציג יאר וואס ער האט מיר געשאנקן. **הנה עי"ן ד' אל יראיו**, די זיבעציג יאר וואס דער אויבערשטער האט געגעבן, **למיחלים לחסדו**, פאר די וואס האפן אויף די חסדים, **להציל ממות נפשם**, ס'ליגט אין דעם א שבח והודי' צום אויבערשטען אז כ'בין ניצול געווארן פון טויט אין די קריג יארן, כ'בין דאך געווען כפסע בין המות.

רבינו האט דאן ממשיך געווען:

כ'האב דאך נישט געמאכט קיין עסק דערפון ביי סעודת ראש חודש [כסלו], נאר אזוי שטילערהייט ביני לבין עצמי, האב איך מחבר געווען דעם ניגון ארויסצוברענגען א שבח והודי' צום אויבערשטן פאר די גרויסע חסדים.

[מער איבער דעם ניגון, און די אופן ווי רבינו האט דאס מחבר געווען, ווי אויך א בריוו וואס רבינו שרייבט וועגן דעם רמז, זעה ווייטער אין פרק "השירים אשר לשלמה"].

אוצר החכמה
הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 154

תשמ"ג
שנת ע"ה לחייו

ואברם בן "חמש שנים ושבעים שנה" בצאתו מחרן (בראשית יב, ד).

נאך א לענגערן שמועס אינ'ם ענין פון לסייע לזולתו במילי דשמיא און זיין א מוציא יקר מזולל, האט רבינו געשמועסט בגודל ענוותנותו:

דעם דאזיגן טאג איז פאר מיר א זמן פון חשבון הנפש. ס'איז דאך באוואוסט וואס דער **הייליגער ראפשיצער זיידע** האט געזאגט, וואס איז דער חילוק צווישן זיין דאווענען און עבודה און דאס דאווענען און עבודה פון א צווייטער גדול - יענער גדול וועקט זיך אויף בחצות הלילה, ער טובל'ט זיך אין אן אייז קאלטע מקוה און ער לערנט עטליכע שעה באשמורת הבוקר, דערנאך שטעלט ער זיך דאווענען ווי עס דארף צו זיין, ממילא נאכ'ן דאווענען איז ער גוטמוטיג און בשמחה, ווייל זיינע עלטערן האבן זיך נישט אזוי געפירט, און ער פירט זיך יא במעלה עליונה. מה שאין כן איך, כאטש אפילו איך טו אויך די אלע ענינים פונקט אזוי ווי ער, אבער אז איך דערמאן זיך וויאזוי מיינע הייליגע אבות האבן זיך געפירט, ווערט מיר דאס הארץ צעבראכן, ווייל זיי האבן געדינט דעם בורא כל עולמים מיט אזעלכע הויכע מדרגות, למעלה מהשגת אנוש, אויב אזוי וואס איז שוין ווערט מיין דאווענען...

מיט דעם מאך איך מיר היינט א חשבון הנפש. **דער הייליגער באבובער זיידע** האט אויפגעשטעלט די ערשטע ישיבה אין מדינת גאליציע, און דאס איז פאר אים געווען א מסירת נפש, און ער איז דערפון געווען א בעל חוב. זיינע תלמידים האבן גע'שמ'ט אויף דער וועלט. אויך **דער הייליגער טאטע** האט אויפגעשטעלט צענדליגע ישיבות און שטיבלעך אין פילע שטעט לארכה ולרחבה פון מדינת גאליציע, און ער האט מקרב געווען טויזנטער נפשות לאביהם שבשמים.ליידער זענען רובם ככולם אומגעקומען על קידוש ד'.

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 155

איז ווען מ'מאכט א חשבון הנפש וויאזוי ס'האט אמאל אויסגעזען און וויאזוי ס'זעט היינט אויס, ווערט נעבעך זעהר שווער אויפ'ן הארץ.

האב איך געקלערט אויפ'ן פסוק, **ואברם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן**, אז עס ווערט געברענגט אין ספרים הקדושים (עי' זוה"ק ח"א קמז., וב"ר ע, י), אז **חרן** איז מרמז אויף חרון אף. איז אין דעם מרומז, אז דורכדעם וואס מען איז מעורר מיט דעם מספר השנים, וואס אונז זע'מיר געווארן פינף און זיבעציג יאר אלט, און פון דעם קומט א התעוררות לתשובה, דאן איז, **בצאתו מחר"ן**, וועט מען זוכה זיין ארויסצוגיין פונ'ם חרון אף און עס וועט נתעורר ווערן רחמים רבים...

תשמ"ה
שנת ע"ז לחייו

ויוצא אותו החוצה (בראשית טו, ה)**,**
שהוציאו למעלה מן המז"ל (עי' רש"י)**.**

נאך א לענגערן שמועס איבער די גרויסע נסים וואס דער באשעפער האט געטוען אין די קריג יארן און מ'איז געראטעוועט געווארן למעלה מן הטבע, און דאן האט מען זוכה געווען צוריק אויפצובויען הייליגע מוסדות, האט רבינו געזאגט:

היינט איז ביי מיר אן ענין מיוחד, וויבאלד דער אויבערשטער האט געהאלפן. **לא אמות כי אחי' ואספר מעשי י-ה**, און איך בין מתפלל אז דער באשעפער זאל מיר ווייטער געבן כח און חיות איך זאל קענען נאך מער אויפטוען. **ויוצא אותו החוצה, למעלה מן המז"ל**, די אידן זענען דאך למעלה מן המזל (שבת קנו.). **מז"ל** איז זיבן און זיבעציג, און פונקט ווי דער באשעפער האט געהאלפן ביז אהער למעלה מן הטבע - למעלה מן **המזל**, זאל ער ווייטער העלפן מיט השגחה פרטית למעלה מן **המזל**, ס'זאל נישט שאדטן א גוט אויג חס ושלום...

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 156